

gierig dan dat zij één penning zou uitgeven voor haar eigen of anderer genot; en haar broer, de geëerde, de algemeen geachte, de royale Mr. de Breul, wiens weldadigheid en royaliteit bekend waren, en die steeds bovenaan stond waar het gold wel te doen!...

En zóó stierf ze, nog levend, de wereld af, terwijl Constant weer een vrouw gevonden had, voor welke weggelegd was wat zij eens zoo vurig had begeerd. Die vrouw mocht hem het leven veraangenamen, zij mocht hem in het tweede huwelijk geven wat hij in het eerste had gemist. Juffrouw Bettemie hoorde al deze dingen door nicht Henriëtte, hare getrouwe verslaggeefster; en de tijd bracht het eindelijk zoover dat ze zich zelfs in zijn geluk kon verheugen. Daar kwam de laatste tijding: die werd door haar broer gebracht — een Jobstijding: wat zou *hij* ook anders brengen? Constant was dood!

Constant was dood. — Ze stond bij den bonheur du jour; haar handen weigerden haar bijna den dienst.... een nieuwe duizeling overviel haar.... Ze trok het laadje uit het meubel, en wankelde er mee naar de tafel. Daar lag de brief, dien haar broer achtergelaten had. Ze streek zich over de oogen, en trachtte bij de weifelende vlam te lezen: — Constant is maar kort ziek geweest; eergisteravond is hij met de hand zijner vrouw in de zijne als het ware ingeslapen. Zijn weduwe is diep bedroefd; de kinderen waren allen hier, ze doen wat ze kunnen om haar te troosten....

De brief valt uit Bettemie's bevende hand. — Constant's weduwe.... ze ziet haar in diepen rouw.... omringd door zijn kinderen die haar als een moeder liefhebben.... vooral dien oudste dien ze als knaap gezien heeft en die, nu man geworden, nog meer op zijn vader zal gelijken.... ze hoort in verbeelding hoe ze haar troosten en haar trachten te vergelden wat ze voor hen en hun vader deed.... Tranen verduisteren haar oogen terwijl het verleden met al zijn bitterheid oprijst voor haren geest. — Als het anders had mogen zijn, had' zij Constant de oogen gesloten, zij had' hem het laatste deel van zijn leven veraangenaamd, zij had' den dank zijner kinderen ontvangen, die háár moeder zouden hebben genoemd....

De kaars knetterde: ze was bijna opgebrand. Juffrouw Bettemie strekt de hand naar een der pakjes in het laadje uit. — Neen, deze niet: die zonder rouwrand: zij behoefde niet in den rouw te gaan.... Bij Constants leven had ze geen deel aan hem gehad: bij zijn dood voegde háár slechts als eenig rouwbeton.... dit kaartje.